

Kaut kas liels un, lai tā būtu mīlestība (II): Kāda varētu būt tava dzīve

Katra kristieša sapnis ir, lai viņa vārds būtu ierakstīts Dieva Sirdī. Otrajā sērijas „Kaut kas liels un, lai tā būtu mīlestība” tekstā, tiek apskatīta šī realitāte.

5.12.2020

Mezopotāmija pieredzēja dažu senāko civilizāciju dzimšanu un norietu: šumeri, akadieši,

babilonieši, kaldieši ... Kaut arī skolā mācāmies par dažām no tām, mums tās šķiet tālas un ar mums maz saistītas. Bet, tieši no šī reģiona nāca cilvēks, kas ir daļa no mūsu ģimenes. Viņa vārds bija Ābrams, līdz brīdim, kad Dievs mainīja viņa vārdu uz Ābrahāms. Bībele šos notikumus datē kādus 1850 gadus pirms Jēzus Kristus nākšanas pasaulē. Četrtdesmit gadus vēlāk mēs par viņu atceramies, kad Svētajā Misē piesaucam „mūsu tēvu ticībā” [1]: viņš ir mūsu ģimenes sākums.

„Es tevi saucu vārdā”

Ābrahāms ir viens no pirmajiem cilvēkiem, kas iegāja vēsturē, jo bija atbildējis Dieva aicinājumam. Viņa gadījumā, tas bija ļoti īpašs lūgums: „Ej projām no savas zemes, no vietas, kur tu esi dzimis, no tēva nama, uz zemi, ko es tev rādīšu!” (*Rad* 12,1). Viņam, citu starpā, seko Mozus, Samuēls, Elija, citi pravieši... Visi

dzirdēja Dieva balsi, kas tādā vai citā veidā viņus aicināja „iziet no savas zemes” un sākt jaunu dzīvi kopā ar Viņu. Tāpat kā Ābrahāmam, Dievs viņiem apsolīja, ka darīs lielas lietas viņu dzīvē: „Es darīšu tevi par lielu tautu, es svētīšu tevi un darīšu lielu tavu vārdu, un tu būsi par svētību” (*Rad 12,2*). Turklāt, katru no viņiem Viņš sauca vārdā; Vecajā Derībā ir saglabājušies to vārdi, kas sadarbojās ar Dievu. Vēstulē Ebrejiem viņi tiek ar dedzīgi uzslavēti (*Sal. Ebr 11,1-40*).

*IR MILZUMDAUDZ NEZINĀMU
SVĒTO, KAS IR ĪSTIE „VĒSTURES
VEIDOTĀJI”*

Kad Dievs sūtīja savu Dēlu pasaulē, aicinātie ne tikai dzirdēja Dieva balsi, bet varēja redzēt Viņa cilvēcīgo seju: Jēzu no Nācaretes. Arī viņus Dievs aicināja sākt jaunu dzīvi, atstāt vēsturē nedzēšamas pēdas. Mēs zinām viņu vārdus: Marija Magdalēna, Pēteris, Jānis, Andrejs...-

un arī viņus mēs atceramies ar
pateicību.

Un pēc tam? Varētu likties, ka ar
Jēzus uzkāpšanu debesīs, Dievs būtu
atteicies no dalības vēsturē.

Patiesībā, Viņa darbība ne tikai
turpinās, bet ir pieņēmusies spēkā.
Ja, esot pasaulē, Viņš izvēlējās tikai
dažus, pēdējo divtūkstoš gadu laikā
Dievs ir mainījis miljoniem vīriešu
un sieviešu „plānus”, paverot viņiem
tādus horizontus, par kuriem viņiem
pašiem nebija ne jausmas. Mēs
zinām daudzu šādu cilvēku vārdus,
tie ir Baznīcas svēto kārtā ieceltie. Un
ir milzumdaudz vīriešu un sieviešu
„no visām tautām, ciltīm, ļaudīm un
valodām” (*Atkl* 7,9), svētie, kas nav
zināmi, kas ir patiesie vēstures
veidotāji” [2].

Šodien, šajā brīdī, Dievs turpina
meklēt un klauvēt pie ikviena
durvīm. Svētajam Hosemarijam
patika pārdomāt Isaja vārdus: „...es

tevi izpirkšu, es tevi nosaucu tavā vārdā, tu esi mans!” (Is 43,1).

Meditējot tos, viņš teica, ka sirdī rodas „medus kāres garša” [3], jo tie ļauj viņam aptvert, līdz kādai pakāpei Dievs viņu mīl, tik ļoti personīgi, neatkārtojami. Arī mums šie vārdi var radīt *medus kāres garšu*, jo mums atklāj, cik mūsu dzīve ir svarīga Dievam, ka Viņš rēķinās ar ikvienu. Katra kristieša sapnis ir, lai viņa vārds būtu ierakstīts Dieva Sirdī. Un tas ir sapnis, ko katrs var sasniegt.

„Saskaiti zvaigznes, ja vari tās saskaitīt”

Var likties pārspīlēti skatīties uz mūsu dzīvi šādi - kā uz lielo svēto dzīves turpinājumu. Mums ir mūsu vājuma pieredze. Tāda pati pieredze bija arī Mozum, Jeremijam, Elijam, jo arī viņiem bija savi vājuma brīži [4]. Tas pats Isaja, piemēram, kādreiz teica: „...velti es pūlējos, niekiem un

tukšībai šķiedu spēkus...” (Is 49,4). Ir taisnība, ka dažkārt mūsu dzīve liekas šāda, bez īpašas jēgas vai intereses, tādēļ, ka tik viegli sagrūst mūsu projekti. Jautājums „*kādēļ es vēlos dzīvot*” uzpeld reizē ar izgāšanās, ciešanu un nāves pieredzi.

Dievs perfekti pazīst šo nestabilitāti, to apmulsumu, ko tā var mūsos izsaukt. Un tomēr, Viņš nāk mūs meklēt. Tādēļ arī pravietis nepaliek ar žēlabu saucienu uz lūpām un atpazīst Dieva balsi: „...es tevi darīšu par gaismu tautām, lai mana glābšana sniegtos līdz zemes malai” (Is 49,6). Mēs esam vāji, bet tā nav visa patiesība par mūsu dzīvi.

Pāvests raksta: „Mēs atzīstam savu trauslumu, bet ļausim, lai Jēzus to ņem savās rokās un dod mums uzdevumu. Mēs esam trausli, bet nesam sevī kādu dārgumu, kas mūs dara lielus un kas var padarīt labākus tos, kas to no mums saņem” [5].

Dievišķais aicinājums ir liela Dieva žēlastība, zīme, ka mani mīl, ka es Viņam esmu svarīgs: „Dievs ar tevi rēķinās tādēļ, ka tas esi tu, nevis tādēļ, ka tev kas pieder: Viņa priekšā nav svarīgs ne apģērbs, ko tu valkā, vai mobilais tālrunis, ko tu lieto, Viņam nav svarīgi, cik moderns tu esi, Viņam esi svarīgs tu, tāds, kāds tu esi. Tu esi nozīmīgs Viņa acīs, un, tā ir neizmērojama vērtība” [6]. Mūs aicinot, Dievs mūs atbrīvo, jo ļaujums izbēgt no banālas dzīves, kas veltīta sīkam apmierinājumam, kas nevar piepildīt mūsu ilgas pēc mīlestības. „Kad sadūšojamies pateikt Kungam: “Mana brīvība ir Tev”, mēs atklājam, ka tiekam atraisīti no daudzām važām, kas mūs saistīja pie nenozīmīgām lietām” [7]. Dievs mūsu brīvību izvelk no mazuma, atver Viņa Mīlestības pret cilvēkiem stāsta plašumam, tam stāstam, kurā visi mēs esam galvenie varoņi.

***Tie neesam mēs, kas viņam
izdarām pakalpojumu: tas ir
dievs, kas apgaismo mūsu dzīvi***

„Aicinājums iededz kādu gaismu, kas ļauj mums saskatīt mūsu eksistences jēgu. Tā ir ticības gaismā gūta pārlicība par mūsu zemes dzīves realitāti. Mūsu dzīve, pašreizējā, pagājusī, tā, kas vēl būs, iegūst jaunu gultni, dziļumu, par kuru agrāk nenojautām. Visi šie notikumi un pasākumi tagad ieņem savu patieso vietu, mēs saprotam, kurp mūs grib vadīt Kungs, un mēs jūtamies patiesi iesaistīti uzdevumā, kas mums tiek uzticēts” [8]. Tam, kurš ir saņēmis un pieņēmis Dieva aicinājumu, vairs nav *banālu* vai mazu darbību. Tās visas tagad ir apsolījuma apgaismotas: „Es darīšu tevi par lielu tautu” (*Rad* 12,2): es darīšu ar tavu dzīvi lielas lietas, tu atstāsi pēdas, tu būsi laimīgs, dalot citiem laimi. Tādēļ, „kad Viņš lūdz kaut ko, patiesībā piedāvā kādu dāvanu. Mēs

neesam tie, kas Viņam izdarām pakalpojumu: tas ir Dievs, kas apgaismo mūsu dzīvi, piepildot to ar jēgu” [9].

No otras puses, aicinājuma gaismā mēs varam saprast, ka mūsu dzīves svarīgums netiek mērots ar *cilvēcīgu* mērauklu, ar tiem plāniem, kurus piepildām. Tikai daži var pieskaitīt sevi pie universālās vēstures dižgariem. Gluži pretēji, tagad *dievišķais* lielums tiek mērots saistībā ar vienīgo patiesi lielo *plānu* - Pestīšanu. „Noteikti, ka izšķirošos pasaules vēstures notikumus lielā mērā ietekmēja tās dvēseles, par kurām vēstures grāmatas klusē. Un, kurām dvēselēm mums būs jāpateicas par izšķirošajiem mūsu personīgās dzīves notikumiem, to mēs uzzināsim tikai tad, kad viss apslēptais tiks atklāts” [10].

„Pestīšana notiek tagad!” [11] Kā sadarboties? Tūkstošiem dažādos

veidos, zinot, ka Dievs pats mums dos apskaidrību par konkrētu veidu, kā ar Viņu sadarboties. „Dievs vēlas, lai cilvēka brīvība iesaistītos ne tikai atbildot, bet arī konfigurējot pašu aicinājumu” [12]. Un atbildi, kaut arī no brīvas gribas sniegtu, virza tā Dieva pašreizējā žēlastība, kurš aicina. Ja uzsākam iet, no tās vietas, kurā mēs pašlaik atrodamies, Dievs mums palīdzēs ieraudzīt to, ko Viņš ir izsapņojis mūsu dzīvei: to sapni, kas „veidosies”, pamazām virzoties tālāk, jo tas ir atkarīgs arī no mūsu iniciatīvas un radošuma. Svētais Hosemarija teica, ka, ja mēs sapņojam, mums kaut kas pietrūks, jo tas, kurš patiesi sapņo, sapņo par Dievu. Tā, tik lielos mērogos, Dievs lika sapņot Ābrahāmam: „Palūkojies debesīs un skaiti zvaigznes! Vai vari tās saskaitīt?” (*Rad* 15,5).

Tā vienmēr ir divu lieta

Dievs ienāk Ābrahāma dzīvē, lai paliktu kopā ar viņu, lai, zināmā mērā, vienotos ar viņa likteni: „Un es svētīšu tos, kas svētī tevi, bet tos, kas tevi lād, es nolādēšu, un tevī tiks svētītas visas dzimtas uz zemes” (*Rad* 12,3). Viņa stāsts ir tas, kad „abi dala galvenā varoņa lomu”. Tas ir stāsts par Ābrahāmu un Dievu, Dievu un Ābrahāmu. Līdz tādai pakāpei, ka pēcāk Dievs citiem cilvēkiem stādīsies priekšā kā „Ābrahāma Dievs” [13].

Aicinājums, vairāk par īpašu lietu veikšanu, nozīmē dzīvot kopā ar viņu, runa ir par to, lai visu darītu ar Dievu

Aicinājums, tāpat, pirmkārt, nozīmē dzīvot kopā ar Viņu. Vairāk nekā veikt īpašas lietas, runa ir par to, lai visu darītu ar Dievu, visu Mīlestības dēļ! [14]. Tas pats notika ar pirmajiem apustuļiem: Jēzus viņus izvēlējās, lai viņi, pirmkārt, „būtu

kopā ar Viņu”, tikai pēc tam, piebilst evaņģēlists: „un viņš tos sūtītu sludināt” (*Mk 3,14*). Tādēļ arī mēs, kad atpazīstam Dieva balsi, nedrīkstam domāt par sava veida „neiespējamo misiju”, kaut ko ļoti grūtu, ko Dievs mums uzspiež no debesu attāluma. Ja tas ir autentisks Dieva aicinājums, tas būs ielūgums iesaistīties Viņa dzīvē, Viņa projektā, tas būs aicinājums palikt Viņa mīlestībā (*Sal.Jņ 15,8*). Un tā, no Dieva Sirds, patiesā draudzībā ar Jēzu, mēs varam nest Viņa Mīlestību visai pasaulei. Viņš vēlas ar mums rēķināties.... esot kopā ar mums. Un otrādi: Viņš vēlas būt ar mums, rēķinoties ar mums.

Tā var saprast, ka tie, kuri jau ir pieredzējuši Dieva aicinājumu, ir Viņam sekojuši, uzmundrinātu tos, kuri to tikko sāk dzirdēt. Jo, pirmajā brīdī, iespējams, ka viņiem būs bail. Tās ir saprotamas bailes, ko izsauc nezināmais, tas, kas paplašina

horizontu, Dieva realitāte, kas ir daudz lielāka par mūsu saprašanu. Bet šīs bailes ir pārejošas. Runa ir par ļoti parastu, cilvēcīgu reakciju, kam mūs nevajadzētu pārsteigt. Tā būtu kļūda, ja mēs ļautu šīm bailēm sevi paralizēt, drīzāk vajadzētu stāties tām pretim, uzdrošināties to mierīgi izanalizēt. Pirms lielajiem dzīves lēmumiem, projektiem, kas atstāj paliekošas pēdas, gandrīz vienmēr ir kāda baiļu stadija, kuru var pārvarēt, mierīgi apdomājot visu, vai arī ar spēju, drosmīgu rīcību.

Svētais Jānis Pāvils II uzsāka savu pontifikātu ar pamudinājuma, kura atbalsi dzirdām vēl šodien: „Atveriet plaši durvis Kristum (...)

Nebīstieties!” [15]. Benedikts XVI to pārņēma; tiklīdz tika ievēlēts par pāvestu, komentējot šo uzrunu, viņš teica, ka „pāvests šos vārdus teica visiem cilvēkiem, īpaši jauniešiem”. Un uzdeva jautājumu: „Vai katram no mums nav bailes, kad pilnībā

ielaižam Kristu savā dzīvē, bailes par to, ka Viņš mums var atņemt kaut ko no mūsu dzīves? Vai mums nav bailes atteikties no kaut kā liela, unikāla, kas padara mūsu dzīvi skaistāku? Vai vēlāk mums nav bail no nepatīkamās sajūtas, ka mums ir atņemta brīvība?” [16].

Un Benedikts XVI turpina: „Un vēl pāvests grib teikt: Nē! Tas, kurš ļauj Kristum ienākt, neko nezaudē, neko, pilnīgi neko no tā, kas mūsu dzīvi padara brīvu, skaistu un lielu. Tikai ar šo draudzību var atvērt durvis uz dzīvību. Tikai ar šo draudzību paveras lielās cilvēka stāvokļa iespējas. Tikai ar šo draudzību mēs piedzīvojam to, kas ir visskaistākais, to, kas mūs atbrīvo” [17]. Un, pievienojoties Svētā Jāņa Pāvila II ieteikumam, viņš pabeidz: „Es gribētu (...), vadoties no savas personīgās ilgās dzīves pieredzes, teikt jums, mīlie jaunieši: Nebaidieties no Kristus! Viņš neko

neatņem un dod visu. Tas, kurš sevi atdod Viņam, saņem simts par vienu. Jā, atveriet, atveriet plaši durvis Kristum un, atradīsiet patieso dzīvi [18]. Arī pāvests mums vairākas reizes ir atgādinājis: „Viņš tev lūdz, lai tu atstāj to, kas *paralizē tavu sirdi*, lai atbrīvojies no lietām un atbrīvo Viņam vietu” [19]. Tā mēs piedzīvosim to, ko piedzīvoja visi svētie: Dievs neko neatņem, bet gan piepilda mūsu sirdi ar mieru un prieku, ko pasaule nespēj dot. Šajā ceļā bailes ļoti ātri nomaina dziļā pateicība: „Es pateicos mūsu Kungam Jēzum Kristum, kas devis man spēku un uzticējis man kalpošanu, atzinis mani par uzticamu, lai gan agrāk biju zaimotājs, vajātājs un augstprātības pilns, bet viņš apžēlojās par mani (...) (*1Tim 1,12-13*). Tas, ka katram no mums ir savs aicinājums, pierāda to, ka Dievs nepievērš uzmanību mūsu vājumiem un grēkiem. Viņš nostājas mūsu priekšā *Miserando atque eligendo*, kā teikts pāvesta Franciska

bīskapa moto. Jo, Dievam, mūs
izvēlēties un apžēloties, neievērot
mūsu mazumu, ir viens un tas pats.

Kā Ābrahāms, kā svētais Pāvils, kā
visi Jēzus draugi, arī mēs apzināmies,
ka Dievs mūs sauc un pavada, bet
esam arī *pārliecināti par Viņa
palīdzību*, pārliecināti, ka „Dievs, kas
pie [mums] iesāka labo darbu, to
pabeigs līdz Jēzus Kristus dienai” (*Flp*
1,6). Mēs zinām, ka mūsu grūtībām,
kas dažkārt ir visai lielas, nepieder
gala vārds. Svētais Hosemarija to
atkārtoja pirmajiem Opus Dei
ticīgajiem: „kad Dievs mūsu Kungs
ieplāno kādu darbu par labu
cilvēkiem, vispirms domā par tiem,
kurus viņš izmantos kā
instrumentus... un *dod viņiem
nepieciešamās žēlastības*”[20].

***Tikai uzticoties mēs varam dzīvot
tā, lai nemitīgi nebūtu jāaprēķina
mūsu spēki***

Dieva aicinājums ir lūgums
uzticēties. Tikai uzticoties mēs varam
dzīvot tā, lai nemitīgi nebūtu
jāaprēķina mūsu spēki, talanti,
atverot mūs tam brīnumam, ko
nozīmē dzīvot ar Otra spēkiem, Otra
talantiem. Tā kā kāpjot augstos
kalnos, ir nepieciešams rēķināties ar
tiem, kas iet mums pa priekšu, ar
tiem, ar kuriem mūs saista viena
virve. Tas, kurš iet pa priekšu mums
norāda, kur likt kāju, palīdz mums
brīžos, kad, ja mēs būtu vieni, mēs
kristu panikā vai mūs pārņemtu
reibonis. Mēs kustamies kā kāpjot
kalnā, atšķirība ir tā, ka tagad mūsu
uzticība ir likta nevis uz kādu kā mēs
paši, pat ne uz labākajiem draugiem,
bet gan uz pašu Dievu, kurš „paliks
uzticams; jo viņš pats sevi nevar
noliegt” (2Tim 2,13).

Jūs iesiet šos ceļus

„Un Ābrams gāja, kā Kungs viņam
teica” (Rad 12,4). Tā sākas dzīves

posms, kas uz visiem laikiem ietekmēja viņa eksistenci. Viņa dzīve no tā brīža kļuva par dzīvi, kuru vadīja vairāki Dieva aicinājumi: iet no vienas vietas uz citu, attālināties no sliktiem cilvēkiem, ticēt tam, ka viņam būs dēls, patiesi to iegūt, un ... būt gatavam to upurēt. Katrā brīdī Ābrahāmam bija nepieciešama viņa brīvība, lai pateiktu Kungam jā. Tā to dzīvi, kas seko Dievam, raksturo ne tikai Dieva tuvums un vienotība ar Viņu, bet arī patiesa, pilnīga un nepārtraukta brīvība.

Atbildēt apstiprinoši uz Dieva aicinājumu ne tikai piešķir jaunu horizontu mūsu brīvībai, bet arī piešķir tai pilnu nozīmi: „kaut kas liels, un, lai tā būtu mīlestība” [21], teica svētais Hosemarija, bet arī pieprasa, lai mēs to nepārtraukti atdotu. Atdoties Dievam nav kā uzkāpt uz „pārvadājošās lentes”, ko orientē un vada citi, kas mūs vadīs, mums to negribot, līdz mūža galam,

vai kā dzelzceļš, perfekti ieplānots,
kur var iepriekš apskatīt sarakstu,
kas ceļotājam nepiedāvā nekādus
pārsteigumus.

Patiesībā, mūža laikā mēs saprotam,
ka uzticība pirmajam aicinājumam,
prasa no mums jaunus lēmumus,
dažkārt tādus, kas maksā dārgi. Un
mēs saprotam, ka Dieva aicinājums
mums liek katrreiz vairāk *pieaugt*
mūsu pašu brīvībā. Jo, lai augstu
lidotu, kā tas raksturīgs jebkuram
mīlestības ceļam, spārniem ir jābūt
tīriem no dubļiem un lielai spējai
vadīt savu paša dzīvi, ko tik daudzas
reizes paverdzina sīkumi. Īsāk sakot,
Dieva aicinājuma lielumam ir
jāatbilst brīvībai, kas *tikpat liela*, ko
palielina atbilde žēlastībai,
pieaugšana tikumos, kas mums liek
būt arvien vairāk mums pašiem.

Pirmajos Opus Dei gados tiem
jauniešiem, kas tuvojās Darbam,
svētais Hosemarija mēdza atkārtot,

ka viss vēl ir jāveido, ieskaitot ceļš, kas viņiem bija jānoiet. Un ka ceļu, ko Kungs viņiem rādījis un kuru viņi ir aicināti izstaigāt pa visu pasauli, to realizēs viņi paši. „Bet ceļi jums nav ierīkoti... Klājiet paši ceļu pāri kalniem, un akmeņi jums saplaks pie kājām”[22]. Tā viņš izteica katra aicinājuma atvērto raksturu, ko ir nepieciešams atklāt un kopt.

Tagad, tāpat kā toreiz, atbildēt uz Dieva aicinājumu zināmā mērā nozīmē atvērt sev ceļu, ejot saviem paša soļiem. Dievs mums nekad neļauj iepazīt perfekti uzrakstītu plānu. Viņš to nedarīja ne ar Ābrahāmu, ne Mozu. Nedarīja to arī ar apustuļiem. Uzkāpjot debesīs, viņš tiem tikai teica: „Ejiet pa visu pasauli un sludiniet evaņģēliju visai radībai” (*Mk 16,15*). Kā? Kurā vietā? Ar kādiem līdzekļiem? Tas viss tiek precizēts pamazām. Kā mūsu gadījumā: ceļš tiks konkretizēts visas dzīves garumā, un tas tiks uzbūvēts,

pateicoties brīnišķīgajai sadarbībai starp Dieva žēlastību un mūsu pašu brīvību. Visas dzīves laikā aicinājums ir „stāsts par bezvārdu dialogu starp Dievu un cilvēku, starp Dieva mīlestību, kas cilvēku aicina un cilvēka brīvību, kas Dievam atbild mīlestībā” [23]. Mūsu stāstā savīsies mūsu ausis, kas uzmanīgi uzklausīs dievišķās iedvesmas un mūsu radošums, lai atklātu veidu, kādā mēs tās varam vislabāk piepildīt.

Jaunava Marija ir piemērs mums visiem sava „jā” dēļ, ko viņa teica Nācaretē, tāpat arī tādēļ, ka vienmēr uzklausīja Dievu un paklausīja Viņa gribai ar visu savu dzīvi, kurā tāpat netrūka ticības gaismēnas. „Un Marija visus šos vārdus paglabāja sevī, sirdī tos pārdomādama” (*Lk* 2,19). Kopā ar savu Dēlu mūsu Māte soli pa solim atklāja to, ko Dievs gribēja no viņas. Tādēļ Mariju sauc arī par perfektu Kristus mācekli. Mēs

sevi uzticam viņai, lai viņa būtu
Zvaigzne, kas apgaismo mūsu ceļu.

**Nikolass Alvaress de las Asturias /
Nicolás Álvarez de las Asturias/**

[1] *Romas misāle*, Euharistiskā
lūgšana I.

[2] Francisks, Lūgšanas vigīlija ar
jauniešiem, Krakova, 30-VII-2016.

[3] *Dieva draugi*, nr. 312.

[4] Sal. Piemēram, *Sk* 11,14-15: „Es
nevaru viens pats nest šos ļaudis, jo
tie ir par smagu! Ja tu man tā dari,
tad nokauj mani – ja esmu guvis tavu
vēlību, lai es neredzu savu nelaimi!”;
Jer 20,18 „Kādēļ es pametu klēpi? Lai
redzētu mokas un pūles? Lai manas
dienas ritētu kaunā?” *1Kēn* 19,4
„Kungs, nu ir gana! Ņem manu

dvēseli, jo es neesmu labāks par saviem tēviem!”

[5] Francisks, Apustuliskais pamudinājums *Gaudete et Exsultate* (“Priecājieties un līksmojiet”)(19-III-2018), nr. 131.

[6] Francisks, Homīlija Pasaules Jauniešu dienās, Krakova, 31-VII-2016.

[7] *Dieva draugi*, nr. 38

[8] *Kad garām iet Kristus*, nr. 45

[9] F. Ocariz, «*Luz para ver, fuerza para querer*»(Gaisma, lai redzētu, spēks, lai gribētu), *ABC*, 18-IX-2018.

[10] Svētā Terēze Benedikta no Krusta (Edīte Šteina), *Vida escondida y epifanía, en Obras Completas V* (“Apslēptā dzīve un epifānija” sērijā Kopotie raksti V), Burgos 2007, 637.

[11] *Krustaceļš*, 5. stacija, nr. 2

[12] F. Ocáriz, « *La vocación al Opus Dei como vocación en la Iglesia* (Opus Dei aicinājums kā aicinājums Baznīcā)», grāmata *El Opus Dei en la Iglesia* (Opus Dei Baznīcā), Rialp, 1993, 152.lpp.

[13] Sal. *Izc* 3,6; *Mt* 22,32.

[14] Svētais Hosemarija, *Apuntes íntimos* IV, nr. 296, 22-IX-1931 (citēts grāmatas “Ceļš” vēsturiski-analītiskajā izdevumā, komentārs par 813. punktu).

[15] Svētais Jānis Pāvils II, Homīlija, pontifikātu uzsākot, 22-X-1978.

[16] Benedikts XVI, Homīlija, pontifikātu uzsākot, 24-V-2005.

[17] Turpat.

[18] Turpat.

[19] Francisks, Kanonizācijas homīlija, 14-X-2018. Sal. arī *Gaudete et Exsultate*, nr. 32.

[20] *Instrucción*, 19-III-1934, nr. 48.

[21] A. Vázquez de Prada, *El fundador del Opus Dei* (Opus Dei dibinātājs), I sējums, 97. lpp.

[22] *Ceļš*, nr. 928

[23] Jānis Pāvils II, Apustuliskais pamudinājums *Pastores dabō vobis* (25-III-1992), nr. 36.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/lv-lv/article/kaut-kas-
liels-un-lai-ta-butu-milestiba-ii-kada-
varetu-but-tava-dzive/](https://dev.opusdei.org/lv-lv/article/kaut-kas-liels-un-lai-ta-butu-milestiba-ii-kada-varetu-but-tava-dzive/) (6.08.2025)